

Křížák v džínách

Thea Beckman

Rudolf Wega nabídne svou pomoc dvěma vědcům s experimentem na stroji času, ale ti ho k němu nechtějí pustit.

Po přemluvení vědců, si Rudolf vybral letopočet 14. června 1212 Montgivray ve Francii při rytířském turnaji.

Profesoři mu řekli, že má být za pět minut jedna na tom samém místě, kam se přenes, jinak se nedostane zpět.

Když se ocitl na místě, nemohl tomu uvěřit. Chvilu se kochal krajinou, pak si označil místo kupkou kamínků a vyrazil po cestě. Uslyšel křik a jakoby se bojovalo, rychle vyběhl aby se podíval co se děje. Dva muži na koních přepadli třetího muže, právě v tom okamžiku muž srazil jednoho jezdce svým kyjem k zemi. Rudolf už nemohl čekat, vytáhl od opasku nůž a vyběhl muži na pomoc. Po dlouhém boji srazili na zem i druhého jezdce. Ten třetí muž pak napřáhl kyj a oba dva zabil. Pak něco řekl, ale Rudolf mu moc nerozuměl. Mluvil francouzsky, ale Rudolf francouzsky uměl, muž se mu představil jako Leonardo Fibonacci. Dozvěděl se že vůbec není tam, kde chtěl být, ale je někde úplně jinde, najedli se a napili a Rudolf smutně vyrazil zpátky k místu, odkud se sem dostal. Když tam přišel, sedl si a čekal. Bylo za pět minut jedna, ale pořád nic. Jedna hodina, pořád nic, půl druhé, pořád nic. Rudolf se hrozně bál, zvedl se a vyrazil zpátky za Leonardem. Když k němu přišel, zrovna šlo okolo hrozně moc dětí, Rudolf hádal že jich bude přes deset tisíc. Vedli je dva muži v bílém rouchu. Když se zeptal jednoho kluka, který vyčníval, řekl mu, že jdou do Svaté Země, že jim to bůh nařídil. Rudolf nevěděl co má dělat, tak šel s nimi. Leonardo se k nim také přidal. Byla to dlouhá cesta. V dětské křížové výpravě nebyla disciplína a všude okolo něj padali unavené děti na zem. Některé z nich byli mrtvé, a tak šly pořád dál. Rudolf se dozvěděl, že míří do Itálie, kde se má před nimi rozestoupit moře a oni mají v klidu dojít do Svaté země. Třetí den, kdy se k nim přidal, se už prostě nemohl dívat nato utrpení, šel za těmi dvěma muži, kteří šli v čele, s tím, že se mají o děti postarat. Dát jim více času na odpočinek a aby ti, kteří umí lovit nebo chytat ryby, vyrábět boty a jiné oblečení to naučili ostatní. Neobstál, řekli mu, že bůh se o svoje děti postará nejlépe. Poradil tedy dětem sám. Děti se začaly o své vědomosti dělit a začaly vyrábět boty a oblečení, lovit zvířata a chytat ryby. Tak pořád šly a šly, už neumíraly a šly pořád rychleji a rychleji. Když už byl pod Alpami, přijeli jezdci na koních, asi třicet dětí chytli a odvezli je sebou. Rudolf to tak nemohl nechat a tak vzal s sebou pár kluků a šli je zachránit. Umazali si obličej a šaty uhlím a šli. Když došli na Zámek, pořezali si chodidla o kamení a všude byla krev. Občané se lekli, že k nim přišlo samotné peklo a děti jim vydali. Vrátili se ke křížové výpravě a šly dál. Přešli Alpy a došli až k moři. Jeden z těch dvou mužů večer přišel za Rudolfem a řekl mu, že to není žádná křížová výprava, ale že chtějí prodat děti do otroctví. Když se moře nerozestoupí, přijedou prý lodě a ty je odvezou do otroctví. Rudolf se to všem snažil říct, ale nikdo mu nevěřil. Třetí den strávený u moře, vyšel kluk, který měl být svatý k moři, natáhl ruku, pomodlil se a nic. V tom ten druhý kněz zavolal, že bůh poslal lodě! Rychle nastupte! Už jsme skoro ve svaté zemi! Děti si vzpomněly na Rudolfovo varování, začaly po kněžích házet kamení, až je zabily. Potom děti šly do nejbližšího města, hodně si jich tam vzali do svých rodin místní občané, jiné děti musely pracovat, ale všichni tam zůstaly. Až na Rudolfa. Pořád chodil po pobřeží a nemohl se rozhodnout, co dál. V tom se před ním objevil papírek. Zvedl ho a tam stálo: za pět minut u největšího kamene na pobřeží. Rychle k němu utíkal. Právě když doběhl, začalo to s ním hýbat, a vtom stál zase v laboratoři a dívali se na něj oba profesoři.

Tuto knihu, bych doporučil všem, kteří mají rádi dobrodružnou četbu.

Přemysl Lefler, 7. A